Перець

№ 7 (546)

Рік видання XXV

КВІТЕНЬ

1965

КИЇВ

Ціна 10 коп.

У Радянському Союзі вперше в світі здійснено вихід людини з корабля-супутника і вільний політ її в космічному просторі. Цей складний експеримент, що вимагає надзвичайної сміливості, здійснив льотчик-космонавт О. А. Леонов за участю командира корабля «Восход-2» льотчика-космонавта П. І. Бєляєва. О. А. Леонов пробув у космічному просторі 20 хвилин, успішно провів комплекс намічених досліджень і благополучно повернувся в кабіну корабля.

Шану й подив мільйонів
Викликав політ:
Вийшов першим наш Леонов
У космічний світ!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

КІРОВОГРАДСЬКІ ЛІЙКИ

Кіровоградський завод «Металіст» випустив чергову партію «садових лійок, металевих» в кількості 1004 шт. Нові лійки до того оригінальні, мають стільки характерних ознак та особливостей, що геть відрізняються від тих, які ще діди робили.

1. Лійки розбризкують воду в усі боки. (Течуть).

2. Зате через «зливну трубку» (носик) вода і не капне.

3. Дірочки в розбризкувачі води набиті гвіздком і мають найрізноманітніший діаметр і малюнок.

Ще одна особливість кіровоградських лійок: вони мають стільки гострих, незачищених виступів, розірваних країв і т. д., що брати в руки їх не можна. Їх треба возити на якомусь спеціальному візку між садовими грядками. (Конструкторам заводу слід поміркувати над варіантом такого візка).

І остання особливість нових лійок: Сумське бюро товарних експертиз забракувало усі 1004 лійки, незважаючи на їхню оригінальність, новизну і неповторність.

КОМБІНОВАНІ БОТИКИ

Недавно споживачі познайомилися з новинкою. Тульчинська взуттєва фабрика порадувала їх новою моделлю взуття: комбінованими ботиками. Тульчинські ботики мають суто свої характерні ознаки. Купуючи ці ботики, споживач ніколи не відстане від моди. По шляху від магазину до дому відклеюється підошва лівого ботика. А по шляху від дому до фабрики — правого. Потрібно купувати нові і, волею чи неволею, бути на гребені моди.

Керівники фабрики саме на це і розраховують, чіпляючи до ботиків лаконічного ярлика: «При обнаружении пороков изделия возвращать фабрике в течение 2-х месяцев».

Цим ярликом вони підтверджують думку про те, що «носкість» і міцність ботиків вимірюється шляхом від магазину до фабрики.

ОРИГІНАЛЬНІ КЛЮЧІ

Перед нами дві посилки з Харківської області. У першій — гайкові ключі. Уже з першого погляду видно, що вони незвичайні. Крім задирок та раковин, вони відрізняються від інших ще й тим, що не гайкам голови скручують, а самі від тих гайок скручуються в три погибелі.

Автор цих ключів поки що не відомий. Фабричної марки на ключах немає. Творча скромність не дозволяє авторові розкрити своє справжнє прізвище і місце, де він їх виготовляє. Тому є побоювання, що приз кращого бракороба цього разу завоює не автор-винахідник, а керівники Харківського «Інструментзбуту», які збувають слюсарям ці оригінальні ключі.

ДАХ З... ПІСКУ

У другій посилці ще одне унікальне досягнення бракоробів — зразок шиферу. Вже з його зовнішності можна легко визначити, що він ніжний, сипучий і без жодної дірки для цвяха. Дахи будинків ним укривають з допомогою звичайнісінької подушки або перини. Робиться це дуже просто: беруть лист шиферу, кладуть на подушку й обережно виносять на дах. Після першого ж дощу шифер перетворюється в одну суцільну масу і падає товстим шаром на горище. Там він зацементовується і лежить віками. Такий дах не протікає, не боїться ні вогню, ні вітру, а за міцністю не поступається навіть перед вогнетривкою цеглою.

Новий покрівельний матеріал виготовлено на Богодухівському цегельному заводі з відходів цементу, піску та актів про забраковану продукцію заводу.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Так у яку ще газету я не писав на свого сусіда?

perec-ua.
perec-ua.

Літературний Матюша

Зліпив дві пісні-скороспілки
І вже товчеться в стінах Спілки.

І того ж тижня, у суботу,
«Постійну» кинув він роботу.

В кутку буфета, у димищі —
Сидить тепер на «творчій пищі»:

То десь просуне байку мляву,
То у Літфонд подасть заяву,

То декламує перед залом,
То «прогримить» новим скандалом...

Варняка старшим: «Дорогуша»...
Отак і треться наш Матюша!

Степан ОЛІЙНИК.

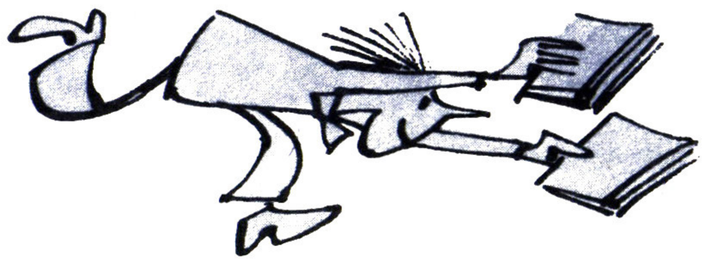

О Д А

во славу не паперу-трудяги, а нічого не вартої бомаги

О Музо, стань нам у пригоді —
Не пожалій уже часу,
Допоможи у щирій оді
Воздать паперові ясу...

В час кібернетики, у еру
Футбола й телепередач
Нам без звичайного паперу
Не обійтись-таки, хоч плач.

На ньому пишуть і поеми,
Й шляхи викреслюють до зір...
Та не за те... О, не за те ми
Прославить хочемо папір...

Буває: діло є до тебе.
Хоча тобі і не свербить,
Але зарадить справі треба,
Щось мусиш з нею ти робить.

Розв'яжеш ту одну задачу,
А вже стоять, дивись, нові,
Ну, а за ними ж — люди, значить,
І, так би мовити, живі...

І ворушися знов, небоже!..
Але збагнув якийсь мудрець,
Що справі цій зарадить може
Звичайний мертвий папірець...

Тож для годиться, для порядку
Строчить беремось папірці,
Приліпим штамп, а чи печатку,
Ще й закарлючечку в кінці.

І крапка. І підводим риску...
Коли ж комусь урвавсь терпець,—
Знов компонуємо відписку,
Всетерпеливий папірець.

Мов, так і так, усе в порядку,
Без паніки, товариші...
Знов підпис ліпимо, печатку,
І — маєм спокій на душі:

Адже зусилля ми доклали...
Ніхто ж не возведе хули,
Що ми, бач, не реагували,
Що ми — байдужими були.

Усе в порядку — штампи, дати,
«Входящих», «ісходящих» том...
Хе-хе! — не легко нас дістати
За паперовим тим щитом...

О витвір генія натхненний,
О думки творчої вінець!..
Чолом тобі, благословенний
Бюрократичний папірець!

ПРИМІТКА

Заради торжества святої істини автор мусить сказати, що ода ця скомпонована при допомозі працівників Чернівецького міськвиконкому, Новобузького райвиконкому, Миколаївської області, та працівників житлового управління Жовтневого району м. Києва. Щоб вони зі скромності не відпиралися від цього, наведемо факти.

1) Мешканці другої квартири будинку № 39 по вул. Федьковича у Чернівцях одержали не один папірець, в якому писалося, що вкрай потрібний ремонт підлоги у їх ванній буде проведено тоді-то чи тоді-то.

Кожне «тоді-то» щоразу минало, а справа й не ворушилася.

Таку ж окозамилювальну цидулу за підписом заступника голови Чернівецького міськвиконкому т. Денисенка одержав і Перець.

2) У жовтні минулого року надійшла до Перця депеша з м. Новий Буг, Миколаївської області. В ній повідомлялося, що неприпустимо розтягнутий ремонт Новополтавської дільничної лікарні буде закінчено до 1 грудня.

Пуста то була обіцянка, хоч і скріплена авторитетним підписом голови Новобузького райвиконкому т. Таранцова.

3) Киянина А. П. Лущика, який з грудня 1963 року проживає в новій квартирі по проспекту Чубаря, № 115, майже через п'ять місяців поспішили втішити папірцем з ЖУ Жовтневого району. Втішили надією, що, нарешті, недоробкам у його квартирі прийде кінець, бо «У/д 718 принимает срочные меры по их устранению, СУ-13 Киевгорстрой-3 обязуется все недоделки... устранить».

Було це у вересні минулого року. А Новий рік А. Лущик зустрічав у невеселій компанії старих недоробок і застарілого вже отого папірця, підписаного в. о. начальника житлового управління Жовтневого району т. Брижка.

Отож, бачите, деякі товариші мають-таки підстави вважати себе співавторами цієї оди і декламувати її як свій витвір...

До них з повним правом можуть приєднатися також і усі ті,

Що спокійнісінько і сміло
Кладуть зарплату в гаманці,
Хоч там, де слід робити діло,
Знай, творять тільки папірці.

А глянеш — то й працюють буцім,
Бо, щоб в стіну забити цвях,
Малюють сотні резолюцій
На терпеливих папірцях.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ЦІЛЮЩА РЕЗОЛЮЦІЯ

Люди, радійте!

Медицина збагатилась ще одним магічної сили лікувальним препаратом.

Першим його відкрив і сміливо застосував завідуючий лікувально-профілактичним сектором Закарпатського облздороввідділу Г. Л. Тронь.

Не дивуйтесь, але, як часто буває, на геніальне відкриття наштовхнув незначний випадок! Почалося з того, що захворів працівник Берегівського виробничого управління т. Гецко.

Захворів той працівник, і місцевий лікар прописав йому для лікування вікалін.

— На жаль, у нас нема цього препарату, — відповіли в аптеці. — Їдьте в обласний центр!

І справді, в Ужгороді ліки знайшлися, тільки вийшла невеличка заковичка: по рецептах, виписаних районними лікарями, ліків тут не видають. Довелося звернутися до т. Троня.

— Значить, вам потрібний вікалін? — запитав Григорій Леонтійович. — А вони не дають?

— Не дають!

— Неподобство! — вигукнув т. Тронь, а далі спокійно: — Людина в ліжку, людина хвора, і її треба поставити на ноги. Я придумав такий варіант!

По цих словах Григорій Леонтійович взяв ручку, перевернув на другий бік рецепт і розмашисто наклав резолюцію, якою зобов'язав працівників берегівської аптеки: «З одержанням ліків, забезпечити хворого».

Так народилась цілюща резолюція.

Засіб радикальний. Бо хіба влежить хворий, прийнявши таку бюрократичну «пілюлю»? Та він зірветься з ліжка і помчить до Ужгорода, щоб особисто подякувати винахідливому бюрократові, який одночасно обіймає ще й високу посаду заступника завідуючого облздороввідділом.

Р. ШВОРА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Урочисте відкриття селищної перукарні.

ВАРВАРИ *на дзеркалі*

ДЗЕРКАЛО те було розмірів казкових...

Таке велике, таке розкішне, що в нього одночасно дивились і милувались красою своєю аж два села: з одного боку Степанці, а з другого — Синявка.

Тільки поверхню дзеркало мало не скляну, а водяну, і лежало воно у мальовничій рамці із лук зелених, вербичок закосичених, будиночків біленьких.

Замрієшся!..

— Значить, гарний був ставок? — після сумної мовчанки питаємо у мудрих старожилів.

— Ставок? І скажете таке! — не витримує дід Грицько.— Море, а не ставок... У негоду другого берега не побачиш. Хочете знати, на цьому ставку дві флотилії човнів стояли...

— Бувало, синявські хлопці на нас, а ми за весла та на них,— втрутився старий Петро.— Спочатку тільки бризкаємось, а тоді як підемо на абордаж,— не один після того, мокрий з ніг до голови, городами додому пробирається.

І пішли розмови.

— А риби було! — зітхає хтось у гурті.

— А дичини різної!

— Два млини вальцьові дармова вода крутила.

— А русалки?

— Хе-хе-хе! Водилися й русалки,— сміються колишні парубки.— Як зійдуться увечері над плесом, як заспівають!.. Тепер у бабунях уже ходять.

І знову спогади.

У минулу війну греблю було зруйновано. Тільки вузьке русло Росави й залишилось.

Але, спасибі державі, допомогла колгоспам. І міст новий збудували, і греблю капітальну.

Знову засяяло велетенське дзеркало. На його поверхні весело заграли сонячні блискітки, а вночі стелилась сріблясте місячна доріжка. Зажирувала у воді риба, налетіли дикі качки.

— А тоді прийшли варвари, — тяжко зітхнув дід Грицько.

— Ехе-хе-хе-хе! — вдарило луною.

* * *

Одверто кажучи, про загрозу ніхто й гадки не мав, бо варвари наступали під лозунгами цивілізації і гуманізму.

Навіть про початок цього наступу було повідомлено з офіціальної установи. Це сталося на початку 1964 року. Корсунь-Шевченківське виробниче управління, посилаючись на волю вищих інстанцій, дало розпорядження головам колгоспів сіл Степанець і Синявки:

— Ставок негайно передати Шполянському рибгоспу Черкаського обласного тресту рибного господарства.

— Слухаю! Буде виконано! — виструнчився голова Степанецького колгоспу «Україна» т. І. С. Короп.

Виструнчились і в Синявському колгоспі.

Не погоджувавсь лише голова другого Степанецького колгоспу «Дружба» Віталій Рудольфович Коль.

— Дозвольте, а на якій підставі ми маємо передавати ставок? — запитав він керівників виробничого управління.— Ми ж плануємо насосну станцію тут спорудити для поливу ланів, уже за проект гроші заплатили, насоса купили!

— Ставок у вас не культурний,— сказали зверху,— ви йому не дасте ради. А шполянці...

Коротше, згоди ніхто не питав. Рішень загальних зборів колгоспників не вимагав. У районі вимагали тільки беззастережної капітуляції перед директивою.

І шлях до дзеркала розчистили пришельцям без генеральних битв.

Скоро з'явились і їх парламентарії у вигляді ревнивих сторожів ставу. Це були добровільці: Сасько — житель с. Синявки і Загорулько — житель с. Степанець.

Щоб приголомшити місцеве населення і показати, що воно більше не господар на ставу, шполянські рибоводи пустили чутку, ніби однієї темної ночі запустили у воду силу-силенну малька коропа.

Другий захід полягав в очищенні плеса від рибалок-любителів, котрі, нічого гріха таїти, роками ловили тут рибку. Не обминуло лихо і старого Грицька.

— Ану, геть із своїми вудочками, браконьєр нещасний! — полетіла образлива лайка.— Ми вас навчимо, як рибу ловити!...

«Наука» почалась десь у серпні і тривала до пізньої осені.

Представники Шполянського рибгоспу прибули на ставок у повному озброєнні: з неводами, сітками, волоками і з нестримним бажанням побачити дно сухим і голим, як тік.

Оголосили аврал.

У капітальній дамбі пробили відтулини і почали спускати воду.

Завербували бажаючих ловити рибу будь-якими засобами.

Удень і вночі над плесом стояв стоголосий гармидер:

— За-ки-дай! Тяг-ни-и-и!

— Го-го-го-го-го-го-о-о!

— Ага-га-га-га-а-а!

Очманіла риба: окунь, карась, лин, щука, плотиця без зважування і обліку зсипалась на купи (за половину), вантажилась на машини і перекочовувала котра в крамниці, а котра (через спекулянтів) на базар.

Так тривало доти, доки хтось із обізнаних людей не кинув слушного запитання:

— А де ж короп?

— А й справді, де ж оті 125 тисяч штук коропів, якими нахвалялися шполянські майстри культурного рибництва? — загуло навколо.

Тоді наступила найтрагічніша стадія варварства.

До ставу привезли десятки бочок з хлорним вапном. Шипіла, пінилась, булькотіла страшною отрутою молочно-біла вода. Все, що було живого, випливало на поверхню. Більша риба потрапляла до рук жадібних промисловців, а менша — опухала, гнила і сповнювала смородом навколишнє повітря.

Не було тільки коропа!

А в звітах він мав бути. І в фіктивних документах вся риба йшла за коропа.

Так закінчилась тризна варварів на водному дзеркалі площею в 250 гектарів.

Так пропав чудесний став, але жоден із варварів не потрапив ні на тверду лаву, ні навіть на осуд керуючого Черкаським обласним трестом рибного господарства т. Ребедайла.

Невже на тому й діло скінчиться?

І. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Канівський район,
Черкаської області.

КРИЛАТІ СЮРПРИЗИ

У двері настирливо стукали. Господар відчинив. Незнайомий без запрошення переступив поріг і почав мовчки розв'язувати мішок. За хвилину все, що було там, лежало на підлозі.

— Десять пар чобіт, тридцять пар калош, сорок самоварних кранів, п'ятдесят попільничок, — лічив чоловік.

Господар, мов загіпнотизований, слухав незнайомого. І коли той ультимативно зажадав грошей, обурився:

— Але ж мені цього не треба, я не замовляв!..

— Замовляв — не замовляв, а гроші на бочку, — грізно вимовив незнайомий і витягнув з кишені револьвер-запальничку...

— Вигадка! — скаже читач. — Такого не може бути!

Авторитетно свідчимо — не тільки може, а й є. І незнайомий той ніхто інший, як працівник Української торговельно-закупочної бази. Навіть сам директор бази т. Гладков.

Звичайно, він не вештається по квартирах і не тягає важкі мішки. Операцію примусової купівлі він здійснює цілком сучасним способом. Навмання обирає магазини, скажімо, в Кривому Розі чи Дніпродзержинську, і літаком шле туди перші-ліпші товари.

Трапилися, наприклад, під руку годинники на 80 тисяч карбованців і — в магазин їх. Хоч тими годинниками там всі підсобки завалено.

Уявіть, як почували себе працівники криворізького магазину № 10, коли урочисто одержали «дефіцитний» вантаж — 100 дерев'яних орлів.

— За весь минулий рік ми тих орлів лише 8 штук продали — навіщо ж так багато? — обурюються в Кривому Розі.

У відповідь база шле їм кілька бандеролей з капроновими бусами, на які взагалі немає попиту.

Звичайно, працівники бази у вигіднішому становищі, ніж незнайомий з мішком. Того можна просто виставити з хати за допомогою міліції. А що робити з посилкою? Доводиться розпаковувати, а потім починати паперові баталії з базою: мовляв, заберіть назад.

А що, якби торговельні працівники наважилися на такий крок: взяли б та й переслали ці товари на адресу Міністерства торгівлі УРСР. Цікаво, якої заспівав би директор бази т. Гладков? Невже примусив би й працівників міністерства розповсюджувати неходову продукцію?

А. ГРИГОР.

ВИХОВАНЦІ ОДНОГО СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВУЗУ НА ПРАКТИЦІ

Мал. К. ЗАРУБИ

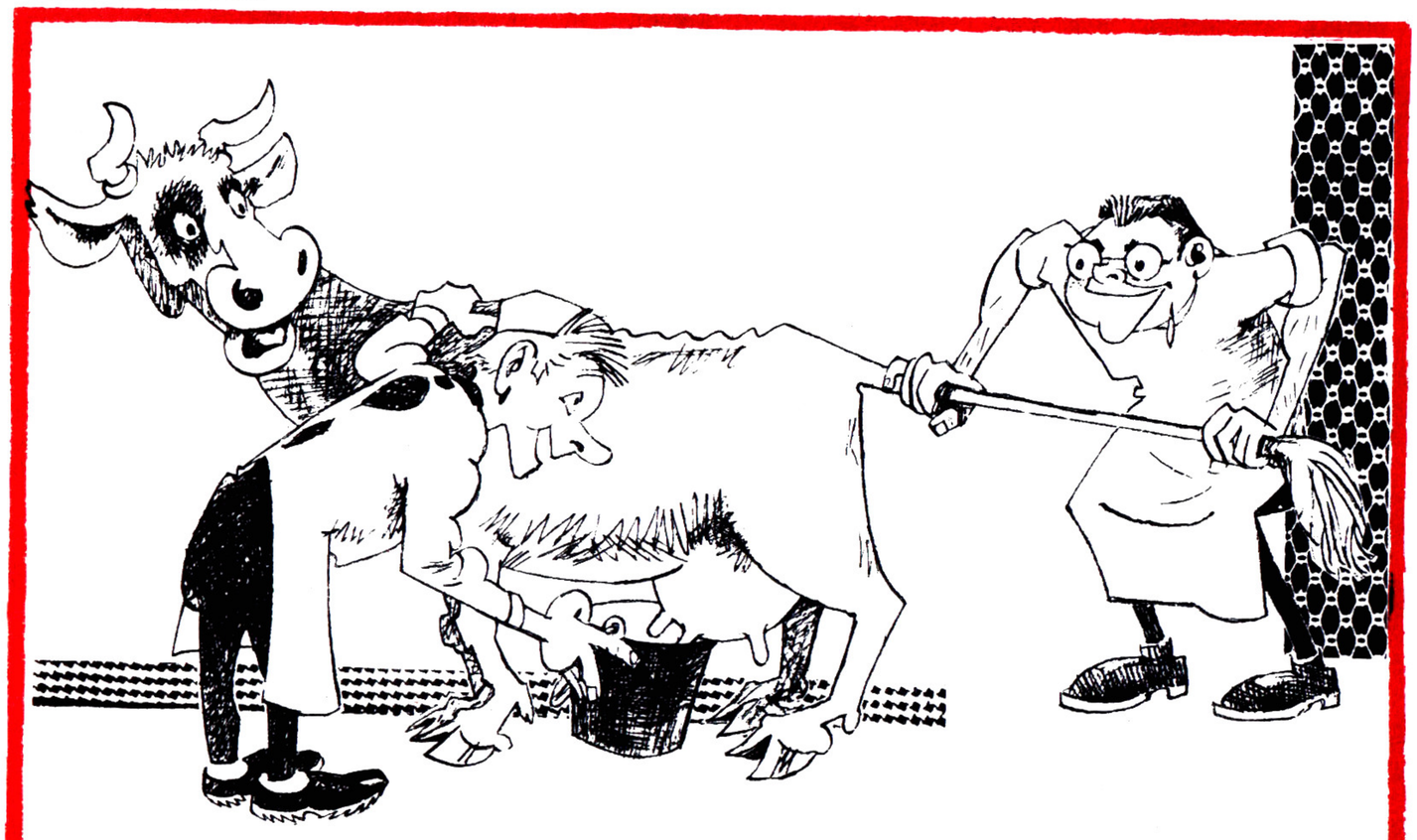

— Качай дужче, молоко ще не тече!..

Мал. ЕЕ-ША

Без слів.

ЦІНА КОЛЕКЦІЇ

Всяке колекціонування приносить користь. Хоча більшість людей на це дуже скептично дивиться.

Так дивився на це і Денис Венедиктович Конотопчик — 78-річний дідусь з м. Чернівців. До пенсії він не був колекціонером: не збирав ні етикеток від сірників, ні динарів з дірками і навіть дірок від бубликів. А колекціонером він став цілком випадково. Тому Денис Венедиктович й нині запевняє, що колекціонерами не народжуються, а робляться.

Він особисто став колекціонером завдяки Чернівецькому міському відділу соціального забезпечення (завідуючий т. Іванов, старший інспектор т. Остащенко). Виявилося, що для цього багато й не треба: зайти в соцзабез і запитати: «Чи, бува, не підвищуватимуть пенсії?»

— Ні, не підвищуватимуть. А за те, що ти такий цікавий, ми з тебе, діду, і ту, що ти одержуєш, знімемо.

І зняли. 14 років підряд дід одержував пенсію, а оце зняли.

— І правильно зняли, — каже секретар Чернівецької міськради т. Беженар, яка розглядала одну із тисячі скарг, написаних дідом.

— Але ж тепер, через півтора року дідових митарств, йому призначили пенсію знов, — кажу я.

— Значить, правильно призначили. У нас усе, що робиться, то робиться правильно, — багатозначно резюмує т. Беженар.

Я теж так думаю і гадаю, коли завтра т. Беженар звільнять за бюрократизм з роботи, скажу: «Правильно призначили і зняли теж правильно».

Але це вже про інше. А ми про колекціонування. Так-от того ж дня, як зняли пенсію, дід і став колекціонером. Найоригінальнішим і найцікавішим. Денис Венедиктович почав збирати колекцію з підписів та резолюцій усіх бюрократів і чиновників, що населюють кабінети деяких чернівецьких установ та організацій.

Збирав він їх півтора року, благаючи:

— Верніть пенсію.

— У тебе, діду, стажу нема.

— 14 років був, а тепер щез?

— Як бачиш.

— Чого ж ви мені не сказали, коли мені було 60, а не 78 літ?

— ??

Нарешті дідові знову встановили пенсію. Попсували добре нерви, довели до операції. А керівники соцзабезу тт. Іванов та Остащенко вкупі з секретарем міськради т. Беженар дивуються: «І чого це ви з тим дідом возитесь?!»

Возитесь!

Якби дід Конотопчик був письменним (неписьменний він!), то напевне додав би до своєї колекції ще й набір синонімів до понять: черствість, байдужість, бездушність і хамство.

Що може дати така колекція? Дуже багато. Якщо не дідові, то нащадкам, котрі дізнаються з цієї колекції, які діячі працювали у другій половині XX століття у Чернівецькому міськсоцзабезі і чому в коридорах цієї установи так часто чути було слова: бюрократ, формаліст, чиновник.

Ось у чому історична цінність дідової колекції.

Олег ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

м. Чернівці.

ФУТБОЛ

ЗА АЗІЗОМ НЕСИНОМ

Місця в трамваї бувають вільні тільки на початку маршруту. Я сів на Подолі. Ще не доїхали до станції «Дніпро», а він уже переповнений. А білобрисий, голомозий (тепер мода — в мороз і в спеку голомозим ходити), з перспективою на лисину молодик ухитрився якось ще й пресу читати. То була найпопулярніша газета «Радянський спорт».

На своєму високому стільці сиділа підстаркувата кондукторка тьотя Даша і бадьоро й звично погукувала з висоти:

— Середина — підтягнись! Осьдечки зовсім слободно.

За молодиком з лисиною в перспективі сидів довгобразий рудий чолов'яга з досить таки чималим носом і зазирав через плече в газету. Нараз він обурено вигукнув:

— Ганьба! Яка ганьба. «Динамо» знову програло!

Білобрисий молодик оглянувся, і на його тонкі губи випурхнула єхиднюща усмішка.

— А ти сподівався — виграє?

Сусід білобрисого, з кабанистим торсом і з величезним облупленим портфелем на колінах та ще й із задишкою, в'яло втрутився в розмову:

— Навіть якби сам Біба був центром нападу, то й тоді «Динамо» не виграло б.

Балакуча бабуся, що всю дорогу оповідала всілякі «случаї із жизні», підтримала кабанистого з облізлим портфелем:

— Правду кажеш, дитино моя. Наші шахтарі грали, як чемпійони.

— А чого вони ваші? — перехилився до бабусі білобрисий.

— Бо мій зять шахтар. О!

У вагоні зареготали. А тьотя Даша несподівано приголомшила пасажирів запитанням-чком:

— А знаєте, чому програло «Динамо»?

Вагон притих, насторожився.

— Бо Медведя в захист поставили. Будь Медвідь у нападі, Стрелков не встигав би м'ячів із сітки виймати.

— Не патякайте, тітко, дурниць! — почав закипати кабанистий з портфелем. — Ваш Медвідь носиться з м'ячем, як курка з яйцем, а голи шахтарі забивають.

— А ви бачили, як б'є по м'ячу Медвідь? — прийшов на допомогу тьоті Даші власник носа. — Ніколи не забуду, як у збірній Медвідь ударив у ворота з центра поля. Раз! — і там!

Один низенький, в'юнкий пасажир, якого притисли до огрядної тьоті у високій шапці «Боярка», викарабкався до уболівальників і заторохтів рудому:

— Е-е, друг. Бреши, та знай міру. Медвідь тільки перший сезон грає у класі «А». Коли це він встиг у збірній «Раз! — і там»?

У вагоні стався ще більший рух. Навіть байдужі до футбола заворушилися. Атмосфера була настільки розпечена, що вагон став схожий на засідання завкому у відпускний період, коли на три путівки подано тридцять заяв.

Хтось із пасажирів пробасив з передньої площадки:

— Скажіть спасибі вітру. Коли б не вітер...

— Який там вітер! Вітер робив Ананченко з «Шахтаря». Він гасав, як буря.

— А Медвідь? У Медведя три сини, а він носиться по полю, як чоловіки по магазинах Восьмого березня.

— У Медведя не три сини, а два.

Тьотя Даша не витримала.

— Що ти телемешиш! У нього троє дітей, два хлопчики і дівчинка.

— Не брешіть, тітко! Ми з Медведем щовечора ходимо в кафе «Каштан». І кому-кому...

— Ти мені будеш варнякати про Медведя! Ми з ним три роки грали в молодіжній команді в Житомирі.

У розмову втрутився ще один пасажир, до рота зав'язаний шарфом. Він хрипло зауважив:

— Ви всі помиляєтесь. Це не його діти.

— Що ти цим хочеш сказати, дитино моя?— прошипіла балакуча бабуся. Вона аж затремтіла від спокуси виудити свіжий «случай із жизні».

— Думайте, бабо, що патякаєте. У мене вже онук є. А ви — «Дитино моя!»

— У мене правнуки уже, а й то шарфами не зав'язуюсь і не гніваюсь, — примирливо просичала вона, все ще сподіваючись на цікавий «случай»... — так що ти хотів сказати про дітей Медведя?

— Це діти не Медведя, а його дружини, од попередніх чоловіків...

Поки кондукторка і частина пасажирів сперечались про дітей Медведя і виясняли, чиї ж вони все-таки, у кінці вагона теж почалося бродіння умів:

— Коли б у другому таймі Базилевича не підбили, він би показав клас!

— А ти знаєш Мізерного? Так, так, Мізерного, з «Шахтаря»... Він вартий п'ятдесяти твоїх Базилевичів.

— Іди ти з своїм Мізерним!..

— Ти що — хочеш, щоб я зуби тобі полічив?

— Ану, попробуй.

— А тут і пробувать нічого. Тарахну раз — і гол!

Трамвай проминув зупинку «Дніпро», де завше сідає багато люду. Тьотя Даша, котра продовжувала гаряче доказувати — у Медведя троє дітей, — не тільки не відривала квитків, але взагалі забула, що вона кондукторка.

— Коли вже я не знаю, скільки дітей у Медведя, то хто ж тоді знає?

Пасажири, розділившись на дві групи, продовжували чубитись. Пристрасті розгорялись.

Похилого віку чолов'яга з тонкою і зморшкуватою шиєю, як у старого гусака, почав стримати уболівальників:

— Немає у вас ні стида, ні совісті!

Я подумав: «Цей дідок зараз покаже вам, почім у Тростянці гребінці». Але той прошамкотів:

— Вся біда в тому, що суддя був липовий!

Трамвай став на зупинці Русанівка. Тьотя Даша все ще говорила про дітей Медведя. Нарешті, не витримав і водій. Він визирнув із своєї комірчини. Я подумав: «Цей скаже, як зав'яже, кондукторці: «Ану перестаньте хвоськати язиком! Робіть своє діло!». Та замість цього водій строго спитав:

— Хто тут уболіває за «Шахтаря»?

Один з пасажирів наїжився:

— А що? Тобі не подобається? Ну, я.

Водій скипів:

— Я не бажаю возити уболівальників «Шахтаря». Сходь!

— А я сам не бажаю їздити в трамваї, де уболівають за таку слабину, як київське «Динамо»! — промирмив пасажир і сплигнув на ходу.

На зупинці «Резинка» увійшов контролер. Я подумав: «Ну, тепер дістанеться кондукторці! Від самої Поштової площі жодного квитка не відірвала».

Один з пасажирів не міг ніяк заспокоїтись:

— Гаразд! Хай «Динамо», по-вашому, сильна команда, але ж «Шахтар» виграв у неї. Та й гра була коректна. Тільки двох футболістів підбили. Пам'ятаю, в Тбілісі...

— Перестаньте дурниці верзти! — несподівано закричав водій.

Пасажир, що уболівав за «Шахтаря» і боявся — його висадять, сховався за огрядною дамою у шапці «Боярка».

Тьотя Даша продовжувала доказувати своє:

— У Медведя троє дітей. І всі вони — його діти, щоб я не встала з цього місця. Щоб мене грім побив. Бодай я не знала, який сьогодні день!

Коли всі заклинання вичерпались, вона вдалась до найстрашнішого:

— Бодай мене контроль накрив, коли брешу!

— Що трапилось? — поцікавився контролер.

— «Шахтар» чесно виграв у «Динамо», а ці подонки хочуть доказати...

Виявилось, контролер теж уболіває за «Шахтаря». Водій і контролер рішуче розійшлись у своїх спортивних симпатіях.

Водій кричав:

— Ти хочеш залякати нас штрафом? Пиши. Папір усе витерпить. Заплатимо, а не здамося. Хай живе «Динамо»!

У пригоді стала міліція, що нагодилась на вагонний шварюрок.

— Що тут коїться? — строго спитав симпатичний і молоденький сержант.

— Ось тут теревенять, немов другий гол «Шахтар» забив із офсайта.

— Який дурень міг таке ляпнути? — вкрай обурився симпатичний сержант.

— Там навіть не офсайт був, там рука була, — закричав хтось з середини.

— Ну, ну, ви там не дуже, — нахмурився молоденький міліціонер. — Теж мені знавці знайшлися.. Офсайт, рука...

Мене сержант запитав:

— А ти звідки?

— З Білої Церкви, — кажу.

— Я не про те. Ти за яку команду вболіваєш?

— Ні за яку, — бадьоро відповів я, радіючи своїй незалежності.

Міліціонер так подивився на мене, наче в моїй скромній особі впізнав, нарешті, шахрая, якого ось цілий рік розшукує міліція.

— Ви чули? — звернувся до трамвайної публіки симпатичний сержант. Міліціонер сумно похитав головою і ще раз запитав мене:— У вас усі такі в Білій Церкві?

— Ні, не всі, — вичавив я.

— Слава богу.

Сержант перейшов до кабанистого.

— А ви?

— Що я? Я нічого. Не я починав...

— За кого вболіваєте?

— За кого хочу, за того... А ви за кого?

У вагоні знову почався шварюрок. Я скористався тим, що двері відчинились, і плигнув з вагона...

Україна дуже любить футбол. Оце й усе.

Василь БОЛЬШАК.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ДІДСАДОК

Маркіян ВИНОКУРОВ

БАЄЧКИ-КАЗОЧКИ

В тваринніім царстві чутка проповзла,
Що дармоїдом Лев назвав Вола.
Зазнає Віл тепер чимало бід —
Де довідку дістать, що він не дармоїд?

* * *

Орел на сідалі сидить у курнику,
А Півень — чин у курячій столиці.
Чим пояснити дивину таку?
У Півня — тесть у Головптиці.

* * *

І ночі й дні трудилися щосили,
І з Мухи все ж таки Слона зробили.
В масштаб нещастя вдумайтеся, люди, —
Це ж як паскудить буде Муха всюди!

* * *

Пташки з Вужами не ворогували,
Вони ж бо від Вужів ніяких бід не знали.
Та ось летить з Пташок і пух і пір'я —
До них Вужем Гадюка влізла у довір'я.

* * *

Розповідав у лісі Кріт
Про те, який барвистий світ.
І все зійшло — о тій порі
Кругом сиділи Глухарі.

* * *

Осла начальником зробив якийсь Наказ.
Ослу сказали: «Ні пера, ні пуху!»
Він у паперах потонув ураз,
Стирчали з них лише Ослячі вуха.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Прокинься, зараз футбол почнеться!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Далеко за межі колгоспу ім. Дзержинського, Маловисківського району, Кіровоградської області, котилася слава про голову правління т. Чопенка. Докотилася вона й до Перця. Колгоспники в своєму листі намалювали соковитий портрет голови: і грубіян він, і господарство пускає на вітер. Перевірили того листа. Скликали загальні збори артілі. Пропісочили там добре т. Чопенка і зняли його з високої посади.

Перчена

НЕЧЕМНИЙ ПЕТРУСЬ

Наша вулиця уся
Добре знає Петруся,
Ходить чутка неприємна,
Мов дитина ця нечемна.

Ой, чому ж говорить всяк
Про малого хлопця так?
Ой, скажіте, в чому справа,
Що така про нього слава?

Йде, приміром, вранці він,
А назустріч дід Лаврін.
Наш Петрусь пройшов на ганок,
Не сказавши «ДОБРИЙ РАНОК!».

Прибіжить: «Обід давай!»,
«Дайте грошей на трамвай!»,
«Розкажи, бабусю, казку!»—
Не промовить він «БУДЬ ЛАСКА».

А коли зустрів Петро
Однокласника в метро,
То сидів, неначе сидень,
Й не сказав йому «ДОБРИДЕНЬ!».

А як сонечко сіда,
З Петрусем все та ж біда:
Ні дорослим, ні малечі
Не говорить: «ДОБРИЙ ВЕЧІР!».

А коли із школи йде,
Не прощається ніде.
А велике б мало значення,
Щоб сказав він «ДО ПОБАЧЕННЯ!».

І тому, що забува
Наш Петрусь оці слова,
Ходить чутка неприємна,
Мов дитина ця НЕЧЕМНА.

Юрій КРУГЛЯК.

МАМІЙКА

Матусі вийти досить —
Марійка враз голосить,
Замучила вже прямо:
— Ма-а-амо-о-о!!
Чи кішка занявчала,
Чи муха задзижчала, —
Кричить дівча так само:
— Ма-а-мо-о-о!!!
Бубух! Підвестись треба —
Голосить аж до неба,
Немовби впала в яму:
— Ой маму кличте, маму!!
А привела матуся
Марійку в дитсадок,
Не відпуска Марійка
Матусю ні на крок,
Вчепилася руками
В поділ спідниці мами
І знов кричить так само:
— Ма-а-мо-о!!
Така у нас Марійка,
Така у нас мамійка!..

Валентин ЛАГОДА.

ЗАГАДКОВИЙ МАЛЮНОК

Мал. БЕ-ША

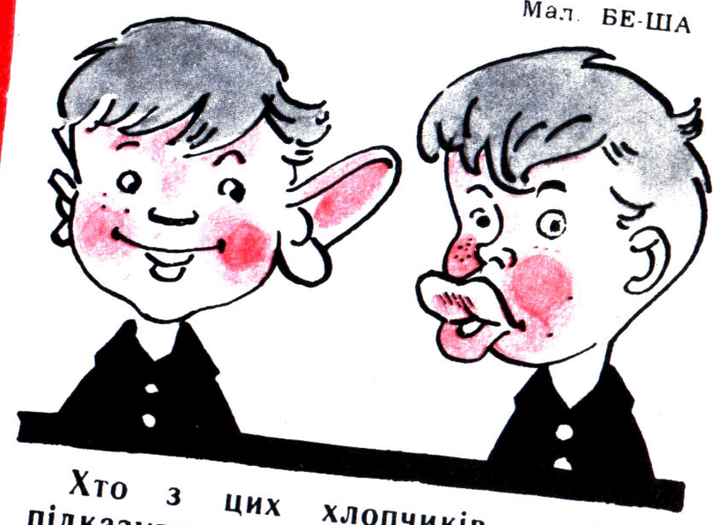

Хто з цих хлопчиків любить підказувати, а хто підказки слухати?

Хотів піти

Мати: — Ти знову ходив ловити рибу?
Син: — Так.
Мати: — А чому мене не спитав?
Син: — Бо я хотів піти ловити рибу.

З. ЛОПАТЧЕНКО.

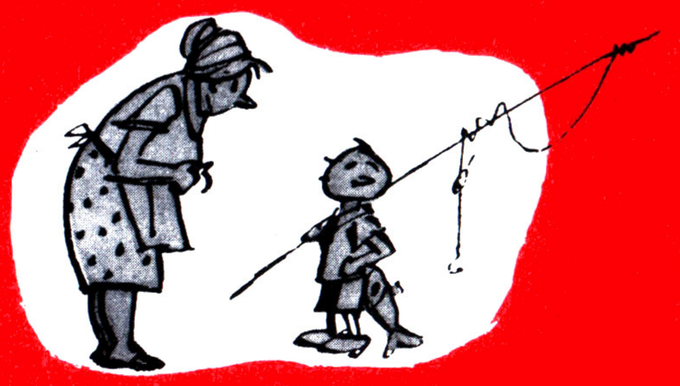

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

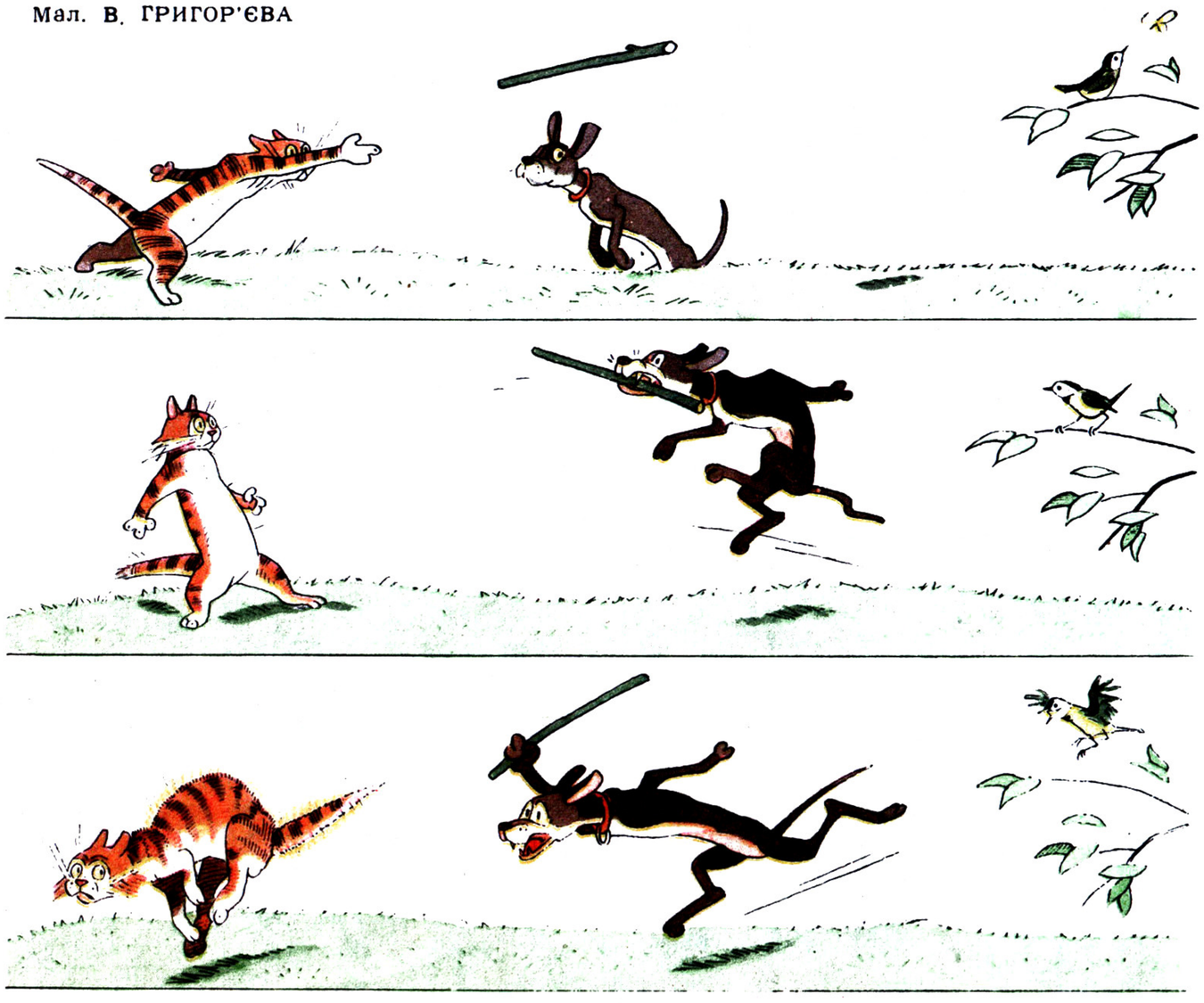

Щоб не шкодив.

ДОБРИЙ УЧЕНЬ

— Мамо, де мої книжки? — питає Гриць у матері.

— Та десь Василько бавиться ними, — відповідає мати.

— А чого ж вони опинилися у нього? Це ж мої шкільні підручники! — каже син.

— Та я думала, що вони тобі не потрібні, адже ти їх ніколи не береш у руки, і вирішила віддати їх твоєму маленькому братові бавитися.

М. КУЧЕР.

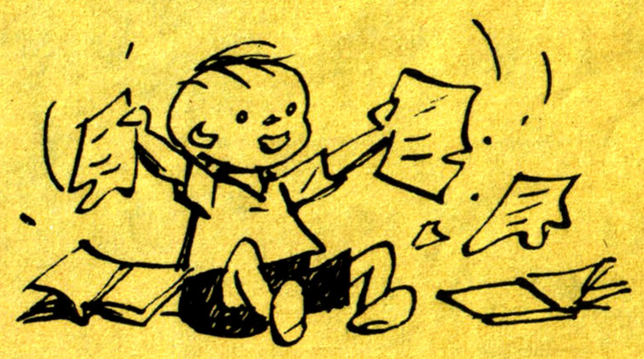

БУЛЬКА НА ВОДІ

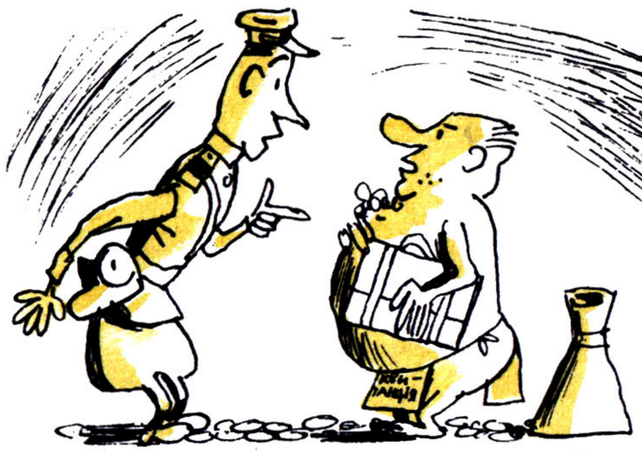

У наш вік здивувати чимось людину — не легко.

А проте можна.

Уявіть собі Хрещатик — центральну вулицю столиці України,— по якому серед білого дня прогулюється Леонід Петрович Прицкін.

Прогулюється, пробачте, без штанів. І, тричі пробачте, — без трусиків.

Оті місця, які чоловіки затуляють трусами, Леонід Петрович затулив двома аркушами паперу. Спереду і ззаду.

На передньому аркуші виведено: «квитанція». На задньому — те саме.

На обох квитанціях написано, що і труси, і штани, і все інше, що було на Леонідові Петровичу, він віддав прати на приймальний пункт Подільського банно-прального комбінату міста Києва.

— Ну то й що? — допитується у Леоніда Петровича міліціонер, який, розуміється, не міг не звернути уваги на таке диво. — Чому ви все-таки ходите, пробачте, без штанів? І без усього іншого?

— А тому, що за один день я два діла зробив: зібрав удома всю брудну білизну і здав її прати Подільському банно-пральному комбінату міста Києва. А заодно ще й помився в одній з бань цього ж таки підприємства.

— Ну і що?

— А те, що всі речі, які я здав комбінатові, кудись зникли. Зостались самі квитанції.

— І що ви з ними гадаєте робити?

— Як що? Затуляти свою голизну, поки не вирішиться питання про відшкодування збитків.

— А воно вирішується?

— Аякже: ще з осені минулого року.

— Не може бути!

Так, певне, сказав би міліціонер. Так, знизавши плечима, подумали б інші очевидці цієї дивної історії, якби вона насправді сталася з Леонідом Петровичем Прицкіним.

Але в тім-то й річ, що нічого подібного з Леонідом Петровичем статися не може, бо він же сам і є директором згаданого банно-прального комбінату.

Хто-хто, а Леонід Петрович досконало знає порядки, що панують на цьому підприємстві. І вже він не став би йому довіряти своє добро. А тим більше — робити те, що, наприклад, зробив киянин М., який мешкає на вулиці Басейній, 5б.

Цей громадянин довірився оголошенню, що висить на приймальному пункті банно-прального комбінату, і здав туди свою білизну.

В оголошенні сказано, що білизну можна одержати через чотири доби після здачі. І прийшовши точно через чотири доби до приймального пункту, громадянин був приємно здивований: його білизна лежала напоготові. Лише одна дрібниця дещо зіпсувала йому настрій, — білизну, виявляється, тільки-но збиралися відвозити прати.

Коли знову минуло чотири дні і той громадянин знову завітав до приймального пункту, то йому було влаштовано майже дипломатичний прийом.

— Ви що — з неба впали? — поцікавилися працівники пункту.

Діставши негативну відповідь, вони пояснили довірливому клієнтові, що білизна буде готова десь через два тижні.

І, уявіть собі, вони майже вгадали: минуло два тижні, а за тим ще сім днів, і громадянин М. таки одержав свою білизну. Геть усю.

Що то значить — пощастило людині!

Та, видно, таке щастя випадає не кожному, а лише тим, про яких кажуть, що вони народилися в сорочці.

Киянка П. (вул. Бастіонна, 3/12) до категорії щасливих явно не належить. Принаймні, в тій сорочці, яку вона здала банно-пральному комбінатові, громадянка народитися не могла: це була сорочка чоловіча. Та саме її не додали на пункті, коли вона забирала готову білизну.

— Розшукаємо, — пообіцяли їй працівники комбінату.

Було це в жовтні 1964 року.

— Ще не знайшли, — втішили її, коли вона завітала перед новим роком.

— Все ще шукаємо! — бадьоро запевнив її через 5 місяців Леонід Петрович Прицкін.— Заходьте...

І жінка ходить. Так довго ходить та оббиває чужі пороги, ніби не хтось там інший, а вона сама завинила в цій історії. Неабиякою втіхою для неї є те, що в цих банно-пральних мандрах вона не одна. Таких, як вона, чимало. Трапляються навіть люди, які їй ще й заздрять. Наприклад, громадянка Р., що мешкає на Хрещатику, в будинку № 15.

— У вас, — каже вона, — тільки одна сорочка пропала, а у мене все, що я здала. 13 штук!

Трапилося це також не вчора і не позавчора, а кілька місяців тому. І всі ці місяці дирекція банно-прального комбінату як може, так і «варить воду», а відшкодувати людині збитки — не поспішає.

Не подумайте тільки, що директорові комбінату невідомо, яку моральну і матеріальну відповідальність несе він і його підлеглі перед тими, кого вони обслуговують.

Хто так думає, той не знає Леоніда Петровича Прицкіна. Той, очевидно, і не чув, які він слова проголошує, коли звітує перед своїм комунгоспівським начальством.

Золоті слова!

Такі ж прекрасні у своїх барвистих переливах, як оті бульбашки, що вискакують на мильній воді, коли перуть білизну.

І — такі ж легковажні: лусь, і як і не було їх...

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

ПРОСВІТИЛИ

(НІ, НЕ ПАРОДІЯ)

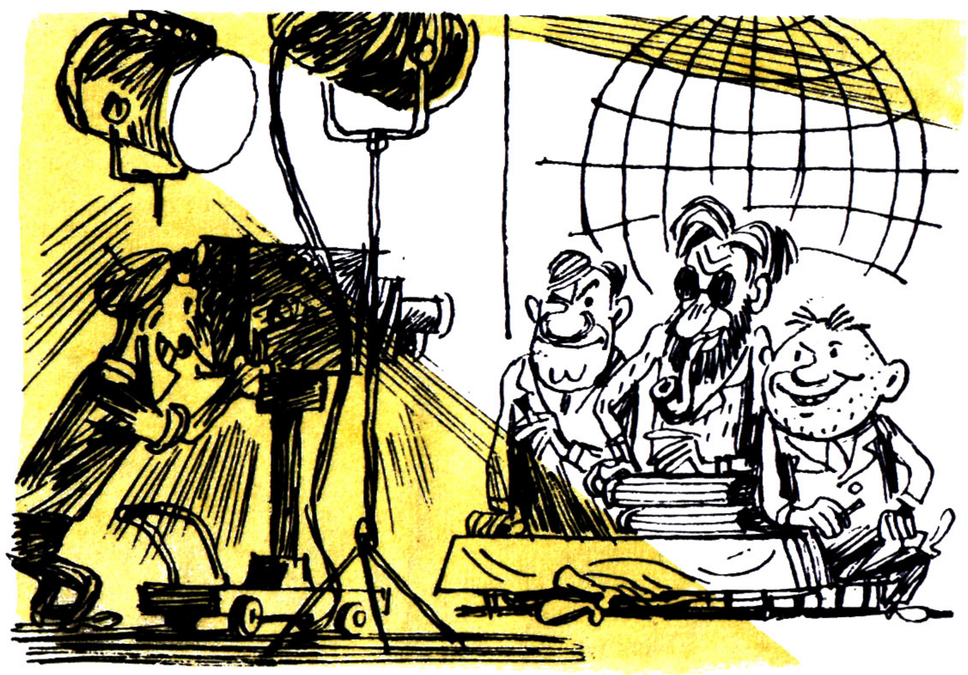

Диктор. Шановні товариші телеглядачі! Сьогодні до нас несподівано завітали дуже бажані гості, а саме: учасники наукової експедиції до таємничої країни Потогонії. Вони тільки-но повернулися звідти. Як кажуть, — з корабля і на телестудію. Дозвольте познайомити вас з героїчними учасниками небезпечної мандрівки. Перед вами начальник експедиції, доктор багатьох наук Донат Вавилович Тарабара. (Гість згорда киває головою). Біля нього сидить кандидат історичних та археологічних наук Аскольд Євдокимович Бодрухін. (Другий гість вишкіряє зуби). Крайній зліва — кандидат географічних наук Діодор Сидорович Вітрило-Чорноморський. (Третій гість напружено посміхається). Ми сподіваємось, ми впевнені, товариші телеглядачі, що мандрівники поділяться з нами своїми враженнями, розкажуть про свої наукові досягнення, а це допоможе невпинному зросту вашого культурного рівня. Надаємо слово начальникові експедиції. Прошу, Донате Вавиловичу!

Тарабара. Добрий вечір, вітаю! Дійсно, ми перші побували в таємничій, досі ніким незвіданій країні Потогонії. Нам пощастило прожити там десять днів і дванадцять годин. Ви самі розумієте, що надто обмежений час не дозволив нам докладно вивчити таку, порівняно велику країну, як Потогонія. Але ж, приклавши максимум зусиль, не шкодуючи себе, ми змогли дещо побачити. Що вже надивилися, товариші, так надивилися! Ми хотіли показати вам створений нами документальний фільм, але його в нас нема. На превеликий жаль, кінокамеру разом з плівкою проковтнуло якесь місцеве чудовисько. О, перебуваючи в Потогонії, гав не лови! Проте, це не біда. Кандидат історичних і археологічних наук Бодрухін і без кінокадрів яскраво все змалює. Адже йому і книги в руки!

Диктор. Аскольде Євдокимовичу! Телеглядачі з нетерпінням чекають вашого виступу.

Бодрухін. З радістю поділюся тим, що маю. Про історію досі невідомої нам казкової країни Потогонії можна було б багато розповісти, якби вона мала історію. Власне, історія була, але її ніхто не вивчав і не записував. Тепер єдиний шлях до пізнання минулого — розкопки. Наш шановний товариш Тарабара правильно і глибокодумно зазначив, що дійсно за десять днів глибоко не копнеш. Візьміть до уваги ще й те, що ні лопати, ні заступа у тій дивовижній країні не роздобудеш. Все ж таки, в одній з багатьох печер ми знайшли кам'яне знаряддя праці. Цей факт переконливо свідчить про те, що древні потогонці жили так само, як і наші далекі предки. Роздобуте нами кам'яне знаряддя ми всебічно вивчимо і наступного разу докладніше розкажемо, якою ж насправді була історія Потогонії. А зараз передаю слово кандидатові географічних наук Вітрилові-Чорноморському, бо саме йому і карти в руки! Географічні, звичайно.

Диктор. Попрошу вас, Діодоре Сидоровичу, поближче до мікрофона.

Вітрило-Чорноморський. Мій колега по нашій експедиції торкнувся, та-сказать, історичних проблем Потогонії, а мій обов'язок накреслити її географію, бо історія без географії, та-сказать, безсила, і навпаки. Ми встановили, що Потогонія лежить на самому екваторі, а точніше кажучи, екватор проходить через неї. Але не подумайте, товариші телеглядачі, що екватор — це, та-сказать, глибока борозна, прокладена тракторним плугом. Ні в якому разі! Екватор — це лінія, яку ми уявляємо собі у власній голові. Значить, Потогонія лежить на екваторі: отже, там усе відбувається, та-сказать, навпаки. У нас ніч, а там — день. У нас зима, а там — безкінечне літо. Ох, і пече, скажу я вам! Недарма ж ця країна Потогонією зветься. На жаль, нам не вдалося поговорити з місцевими жителями, бо вони не знають нашої мови, а ми їхньої. Як бачите, і тут усе навпаки. Про флору і фауну Потогонії розповідати не буду, бо на цю тему можна говорити безкінечно, а час нам обмежили.

Диктор. Діодоре Сидоровичу! Нам уже відомо, що ваша бойова група пише книжку про свою мандрівку. Поінформуйте, будь ласка, багатомільйонних телеглядачів.

Вітрило-Чорноморський. З великим задоволенням! Дійсно, ми успішно працюємо над книгою, яка зветься «Потогонія зблизька». Не забудьте, товариші, придбати цю корисну книжку і прочитати її в сімейному колі. Спасибі, та-сказать, за увагу!

Диктор. На цьому закінчуємо чергову передачу з циклу «Природа і люди». Режисер передачі — Олег Вайлуватий. Помічник режисера — Ігор Колобродський. Оператор — Орест Трьоокий. Передачу вела — Альбіна Козир. До наступної зустрічі, товариші телеглядачі!

Лаврін ГРОХА.

Мал. Л. БОЙКА

— Це плаття дуже подобається моєму чоловікові.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Тато, мама, телефільм і я» — так звався фейлетон, опублікований в № 23 «Перця» за 1964 р. У фейлетоні докладно описувалося тяганину в будівництві студії телефільмів у м. Києві.

Керуючий трестом «Київміськбуд» № 6 т. Жуков визнав фейлетон правильним. Встановлено остаточний строк здачі до експлуатації студії телефільмів — 1965 рік.

★ У тому ж номері було надруковано листа про те, що між райцентром Макаровим та селами Блиставиця, Озера й Луб'янка немає автобусного сполучення.

Як повідомили редакцію з Київського облавтотресту та Макарівського райвиконкому, автобуси на цьому маршруті вже ходять. Розклад руху погоджено з райвиконкомом.

★ Донецька галантерейна фабрика № 1 випускала жіночі хустки, фарба з яких у дощ фарбувала волосся і навіть обличчя жінок. Про це «фарбування на ходу» розповідалося в № 23 «Перця».

Як повідомив начальник управління легкої промисловості Донецького раднаргоспу т. Дмитренко, виступ Перця було обговорено на виробничій нараді фабрики. За випуск бракованих хусток керівництву фабрики суворо зауважено. На посаду начальника цеху призначено кваліфікованого спеціаліста.

Для поліпшення якості виробництво хусток повністю переводиться на кубове фарбування.

ПЕРЧАНСЬКЕ РЕКЛАМБЮРО

УВАГА! УВАГА!

До відома любителів техніки і працівників партдержконтролю.

На території Великомостівської шахти № 4 (Львівщина) ВІДКРИТО поки що постійно діючу ВИСТАВКУ не діючої поки що ТЕХНІКИ.

Експонується не тільки гора старих, придатних на металобрухт вагонеток, а й цілком придатне шахтне обладнання: шківи для копра, пилорама, лебідка БГ-800 та чимало іншого. Навіть технічне мило.

Тим, хто зацікавиться історією створення виставки, попробують дати якісь пояснення її головні організатори — головний інженер т. Тарасенко та начальник шахти № 4 т. Гайдаш. Щоправда, толку в цих поясненнях буде мало.

Відвідуйте виставку!

Вхід безплатний, бо народною копійкою, як свідчить сама виставка, тут не дуже дорожать.

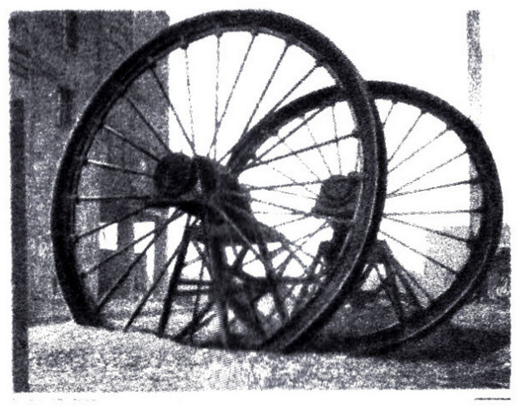

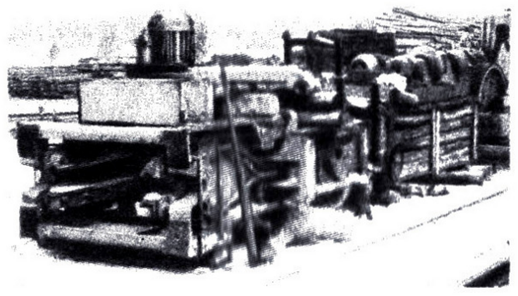

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Де були б щиро раді тяганині, то це на вулиці ім. Кутузова у місті Чернігові і в колгоспі «Нова громада», Яготинського району, Київської області.

Цілком зрозуміло, що йдеться не про паперову тяганину, бо мешканці вулиці ім. Кутузова, як і колгоспники «Нової громади», нівроку їм, нею ситі.

От коли б трактор-тягач раптом притяг на вулицю ім. Кутузова оберемок водопровідних труб, то таку «тяганину» всі від старого до малого зустріли б оплесками, та ще й бурхливими.

Треба там 300 метрів труб, і мала б вулиця ім. Кутузова водопровід... Звичайно, ті обіцянки, які ось уже чотири роки надсилають «кутузовцям» міськрада і міськкомунгосп, теж можна згорнути в трубочку, і трубочка вийде мабуть довшою, як 300 метрів, але самі розумієте, що для водопроводу це не той матеріал.

А у колгоспі «Нова громада» як би ж раділи, коли б там одного чудового дня теж почалася тяганина. Та не проста, а дротяна. Щоб тов. Крекотень, начальник Київської мехколони № 1, дав нарешті команду натягнути дроти, щоб закінчити нарешті електрифікацію села. Договір з колгоспом тов. Крекотень підписав давненько, а от тягне... Тільки не проводку.

Щодо дирекції Заплазького цукрового заводу (Одеська область), то вона не була рада ніякій тяганині.

Заплазьким цукровикам здорово не повезло. На станції Заплази з них помилково двічі взяли тарифну плату за один і той же вагон. Одесько-Кишинівська залізниця гроші до кишені поклала і навіть спасибі не сказала. Правлять тепер цукровики свої гроші, а їм у відповідь відписочку. Та не одну, не дві — ціла торба тих відписок вже зібралася на заводі.

Шкода тільки, що суму, незаконно стягнуту з цукрового заводу, відписки аж ніяк не можуть компенсувати, бо гріш їм ціна.

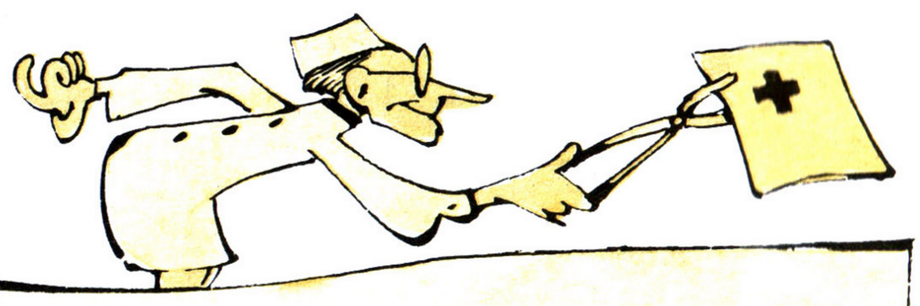

Як ти гадаєш, можна замовити хворий зуб чи не можна? Я, наприклад, на власному досвіді переконався, що — можна.

Недавно, на роботі, у мене заболів зуб. Побіг я з своєю хворобою до фельдшерського пункту при Калуському заводі залізобетонних виробів.

— Болить? — співчутливо зустріли мене там. — То погано, що болить. Треба щось робити. — І... запропонували мені сплатити 30 копійок та вступити в ряди «Червоного Хреста».

Спочатку я здивувався. А потім згадав, що вже числюсь у цьому товаристві, хотів навіть квиток показати, але наших медиків це не цікавило.

— Не вступите до «Червоного Хреста», не будемо лікувати! — заявили вони.

Мене це обурило. І не тільки мене, але й інших хворих, яких теж зустріли таким ультиматумом. Ми так довго і гаряче обурювалися з цієї вимоги медиків, що я... зовсім забув про свій зуб. І не зчувся, як він перестав боліти.

От бачиш, як можна замовити хворий зуб...

Треба тільки, Перче, повчитися у наших заводських медиків.

А. КЛАДКО,
майстер.

м. Калуш,
Івано-Франківської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У селі Поплавники, Галицького району, Івано-Франківської області, сталося чудо: протягом цілої години сільський клуб стояв без замка. Кореспондент ТАП вдарив про це телеграму в № 2 «Перця». Галицький райвідділ культури зацікавився чудом і виявив, що «чудотворець» — завклубом П. Шакета зовсім не відповідає своєму призначенню. «Чудотворця» з роботи знято.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Гарний маємо медпункт на Величківському відділку Оріхівського цукрокомбінату. Щоправда, існування його досить відносне. Бо він немовби і є, і в той же час немовби його й чортма. Як у Карася з «Запорожця за Дунаєм». Пам'ятаєте, стоїть Карась, дивиться на свою долоню і каже: «Як отак, то бачив я султана». Перевернув долоню: «А як отак, то не бачив я султана».

Приміщення медпункту є, розпорядок дня є, техробітниця є. Вона щоранку регулярно відчиняє медпункт і на всі запитання хворих чемно відповідає:

— Нашого фельдшера перевели в інше місце. А нового... почекайте. Згідно свого службового положення, більше нічого порадити вам не можу.

І Полтавський обласний відділ охорони здоров'я теж нічого не радить, хоча «згідно свого службового положення» мусив би. Може, ти, Перче, порадиш?..

С. ОНОПРІЄНКО.

Полтавська область.

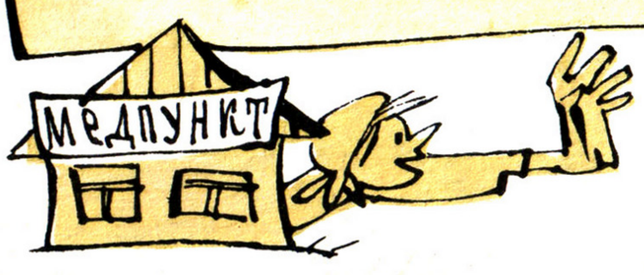

Подивився б ти, як у нашій сільській крамниці торгує продавець Іван Гейко. Торгує з натхненням! От тільки погано, що натхнення приходить до нього раз на тиждень, а то й рідше. Тоді він робить «велике відкриття» — відчиняє на кілька годин крамницю. В інші ж дні на її дверях красується великий замок, і коли людям щось потрібно купити, то вони мусять їздити аж в Умань — за 25 кілометрів.

Може б, ти, Перче, зацікавився натхненною особою нашого продавця і показав його нам на своїх сторінках. Щоб ми хоч там на нього як слід надивилися.

А то в крамниці так рідко щастить його побачити.

ПОКУПЦІ
(9 підписів).

с. Ропотуха,
Уманського району,
Черкаської області.

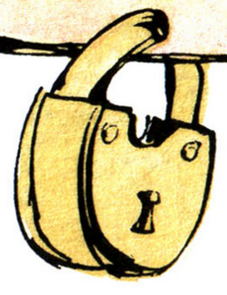

З гіперболами тобі, мабуть, не раз доводилось мати діло і тебе цей факт не дуже здивує, а от ми маємо халепу. В минулому році наш смілянський лісгосп відвантажив львівській лижній фабриці «Динамо» 39,76 кбм. ясеневого лижного кряжа.

А в цьому році директор Львівської лижної фабрики т. Гарячий править з нас штраф за недодані 40 кбм. деревини.

Якщо й не додали 0,24 кбм, то цей гріх ми ладні спокутувати, але попроси, Перче, т. Гарячого: хай не б'є нас штрафним дубцем, вистругани з нашої ж таки деревини.

Інженер ФІЛОНЕНКО,
відповідальний за реалізацію лісопродукції Смілянського лісгоспзагу.

Черкаська область.

Будувало Оріхівське БМУ в нашому радгоспі механічну майстерню. Довго-довго. І таки збудувало. Та нерадісно від того механізаторам. Стоять вони сумно зажурені посеред тієї «майстерні».

Перший дощ залив механізми. Перший мороз заморозив. Перший вітер зірвав півдаху. Захитались металеві балки, на яких тримається дах, довелося ставити підпори.

Працюємо ми в тих умовах, та й думаємо: що ж збудувало нам Оріхівське БМУ — майстерню чи ще щось?.. І яку б його нагороду придумати керівникам БМУ за таку споруду. Може, посадити їх, Перче, серед майстерні на якийсь тиждень, нехай милуються справою рук своїх?

Тільки боїмось, чи витримають?

Ф. П'ЯТИГОРЕЦЬ,
голова групи сприяння партдержконтролю радгоспу «Куйбишевський».

Запорізька обл.

ПЛАТА ЗА СТРАХ

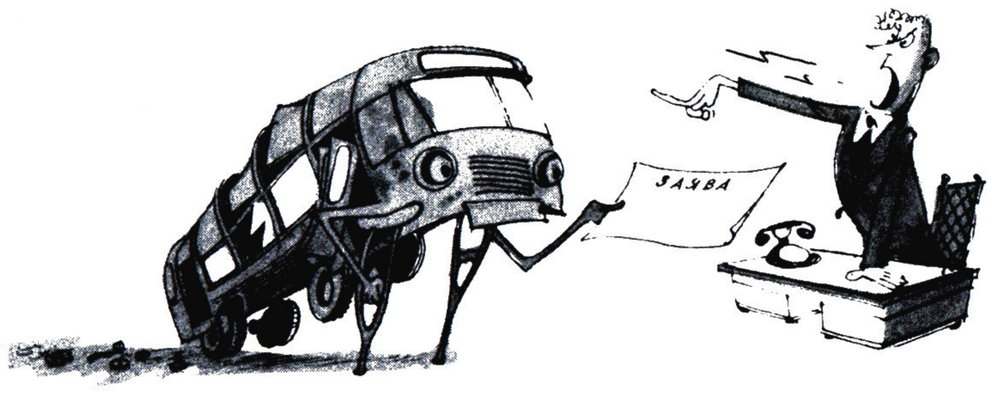

Одна бувала жінка розказала нам:

— Повірте, — каже, — вище хмар літала, по морю вже плавала в шторм, а такого ще ніколи не пережила, як у маленькому автобусі, що курсує між Харковом і Кіровоградом. Тільки-но посідали пасажири, а другий водій і попереджає:

— У кого нема з собою ніяких документів, понаписуйте свої прізвища та адреси!

— Ха-ха! Жартівник! — засміявся хтось на задньому сидінні.

— Ради бога, не так голосно! — замахав рукою водій.— Я без жартів. На всяк, знаєте, випадок.

Посміялись. Їдемо. А холод — аж сльози з очей витискує. Хто в черевиках, почав ногами вистукувати. А водій знову, перелякано так:

— Тихше! Я ж просив...

Всі принишкли. Але ще не біда. Машина біжить собі, торохтить, швидкості набирає. Тільки чуємо, що водії шушукаються.

— Ти що, здурів, що так женеш? — каже один.

— Не бійся, якось дотягнемо! — відповідає той, що за кермом.

— А як розвалиться, тоді куди?

— А ти не знаєш? В тюрму...

— Та ви що,— раптом заверещав худорлявий дідок,— нерви наші випробовуєте чи сурйозно?! Я он виїхав, не попрощавшись ні з старою, ні з онуками. А ви, суч-чині!.. Зупиніть свій примус!

Бачу, дехто пожовк, дехто зубами дріб вибиває. А у мене самої у таких критичних випадках більше, звиняйте, в животі починає крутити.

— Громадяни, не хвилюйтесь! Все може обійтися щасливо,— почав заспокоювати водій.— Доїдемо. Тільки вже, будь ласка, ногами не тупайте, голосно не кашляйте, а чхати теж намагайтесь внутрішньо.

І таки водій був правий. Усі благополучно доїхали. Тільки що вже налякався кожний, то й не передати словами. Не доведи, доле, удруге таким драндулетом їхати!

* * *

А «драндулет» отой у Харківському автопарку офіційно іменується автобусом «ПАЗ» і має номер 51-95. Давно, правда, відходив він своє, давно «на пенсію» вийшов, а ще, як бачите, чмихає.

— Як же ви не боїтесь, відважуєтесь на ньому у такий далекий рейс вирушати? — питаємо у водіїв т. Прохорова і т. Крахницького.

— Ще й як боїмося, — признаються водії, — тільки ніяк не можемо встояти проти залізної логіки і наказу нашого безстрашного директора автопарку т. Доніна. А заклик у Леоніда Дмитровича і наказ один:

«Геть страх! Витиснемо з кожної залізяки все, що можна і чого не можна!»

І. ЙОСИПЕНКО.

perec-ua.
perec-ua.

ПЕРЧИНКИ

1. Не кидай слів на вітер, якщо не знаєш, куди їх занесе.

2. Декотрим навіть з чистого меду вдається добути гіркі пілюлі.

3. Вивіска в кімнатах готелю на морському узбережжі: «Якщо ви не можете заснути тут, то це значить, що у вас нечиста совість!»

4. Маленький син на зізнання батька, що в його віці він не брехав: — А коли ти почав!

5. Таємниця. Всі знають, що мисливці брехуни, не вміють полювати і, повертаючись додому, купують дичину в магазині. Але хто, чорт візьми, полював на ту звірину, що там продається!

ПЕРЧИНКИ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Я трохи погиркалася з чоловіком.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

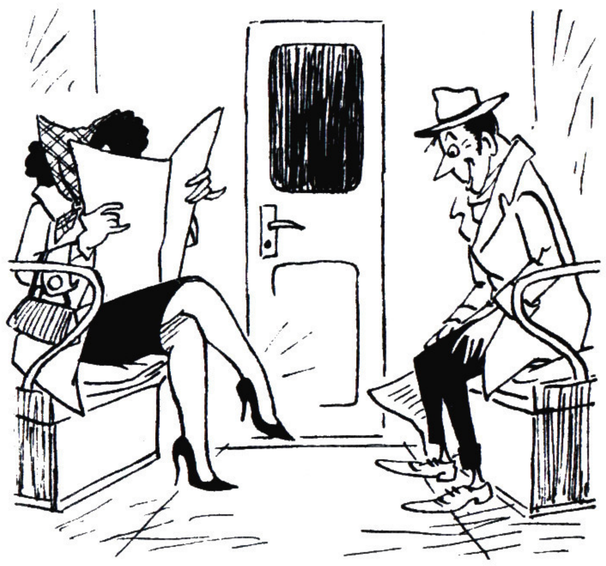

Без слів.

Народні усмішки

ВИБІР НАРЕЧЕНОГО

Коли дівчина має виходити заміж і її хто сватає, то на 18-му році вона питає: «Який він?» А як їй за 25 років, вона питає: «Хто він?» А як їй доходить до 30 років, то питає: «Де він?»

МАЛИЙ ФІЛОСОФ

— Дивись, Петрусю, як курчатко вилазить з яєчка!

Подивився Петрусь, потім, подумавши, каже:

— Але цікаво знати, як воно туди влізло.

МОЛОДИЙ ЛІКАР

— Ваш син вчиться в медінституті, вже, певно, багато дечого вміє.

— Так, я думаю, що міг би вже лікувати маленьких дітей.

ЗАСТРАХОВАНИЙ

Під час пожежі наймит будить свого пана:

— Вставайте, бо хата горить!

— Нехай горить, вона застрахована.

— Вставайте, бо вже майно горить!

— Нехай горить, і майно застраховане.

— Та вставайте, бо й ви згорите!

— Та і я застрахований...

НАЙМЕНШЕ БАЖАННЯ

— Перед шлюбом ти казав, що будеш виконувати найменше моє бажання, — дорікає жінка чоловікові.

— А хіба я збрехав? Скажи, яке твоє найменше бажання, і я його зараз виконаю.

БАЧИТЬ НАСКРІЗЬ

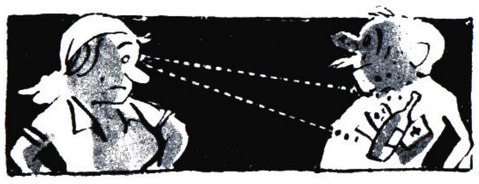

— Ви хочете, громадянко, щоб я просвітив вашого чоловіка рентгенівським промінням?

— Ні, вже не треба, лікарю: я його вже і так наскрізь бачу.

Повідомив В. П. ЗАБОЛОТНИЙ з м. Стрия, Львівської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (546) (на украинском языке). Підписано до друку 18. III. 1965 р. Папір 70×108⅛=0.75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07935. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01179. Тираж 500.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393.

СЛОВО І ДІЛО, АБО ЯКОМУ ДЯДЬКУ СЕМУ ВІРИТИ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

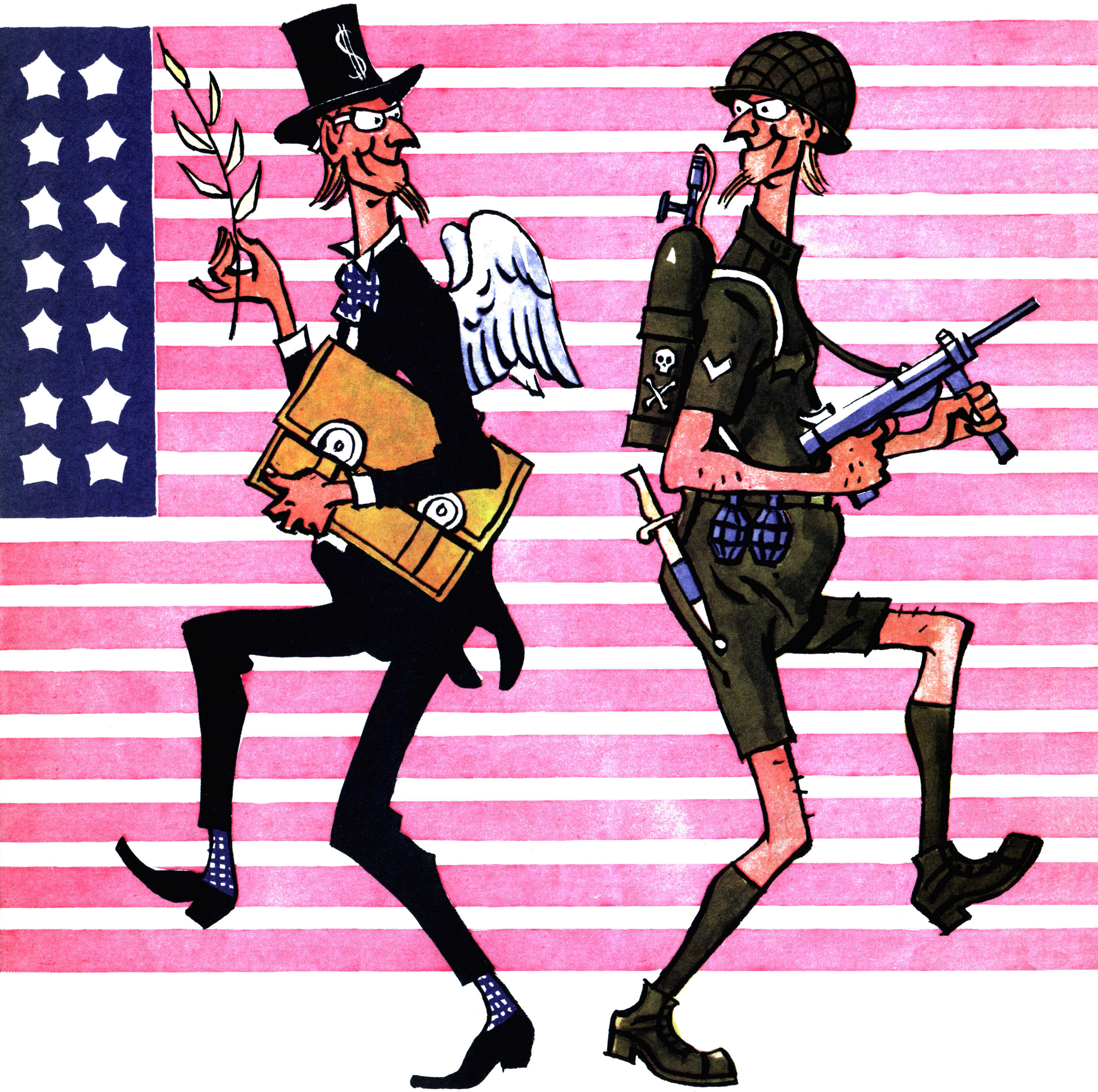

— Я в ООН — говорити про мир.
— А я в Індокитай — робити війну.